

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt = 8 korona, félévre 2 frt = 4 korona, negyedévre 1 frt = 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. = 20 fillér.

Felolvas szerkesztő:

WITTINGER ANTA L.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadótulajdonos-

hoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkör 81) intézendők.

Nyilttér sora 40 fr. — Hirdetések nagyság szerint.

Az új rend.

Folyó évi január hó elsejével lépett életbe az új örökösödési eljárás s ezzel megszűnt az a kételtőség, amelyben a hagyatéki eljárás eddig szenvedett, mert az új törvény szerint, ha mindjárt gyámoltak s gondnokoltak vannak is érdekelve, mindég a bíróság illetékes az eljárásra.

Ezzel egységessé lett téve az egész eljárás s úgy a bíróságnak, mint a gyámhatóságnak megvau szabva a hatásköre s most már csak az van hátra, hogy az új rend a gyakorlati életben is beváljék s véget érjen az az állapot, hogy a hagyatéki eljárásnak befejezését csak az unokák érik el esetleg.

Annak, hogy valamely új intézmény beváljék, legfőbb előfeltétele, hogy azok, akik annak létesítésében közreműködnek feladatukat ismerjék, mert csak így képesek annak megfelelni s csak így próbálható ki anuak gyakorlati alkalmazhatósága. E mellett persze fontos az is, hogy a nép is megismerje az új intézményt, telismerje annak előnyeit s ne csak pusztá zaklatásnak tekintse az újítást éa világos legyen előtte az új rendnek a réginél való czélszerűbb volta.

Sajnos azonban, hogy erre nálunk nemcsak, hogy kevés, de egyáltalán semmi súlyt nem fektetnek és az emberek legvitalisabb érdekeit érintő intézmények még a műveltebbeknél is évek során át „terra incognita” és csak akkor szerez róla tudomást, ha a saját érdekében eljárva a régi rendszer szerint intézi dolgát csak hogy már későn nyert tudomást a változott viszonyokról akkor, mikor a változás nem ismerésének kárát vallja. Ilyen ember persze nem lehet azután barátja az új rendnek s a helyett, hogy annak behozatalában, megteremtésében, alkalmazásában közremű-

ködnék, azt töle telhetőleg hátráltatja, a hatóságok feladatát megnehezíti.

S épen ezért nem lett volna fölösleges munka az örökösödési eljárásra vonatkozó intézkedéseket és különösen s legalább azokat megismertetni, a melyek fogantatása azokra van bízva, a kik bizony nem szereznek ezekről előbb tudomást, mint ha hibát vagy mulasztást követek el és e miatt vagy a bíróság birságotja meg, vagy ennek megkeresése folytán felettes hatóságuk vonja felelősségre, a mi pedig nagyon gyakran megtörténik, mert az amugy is teendővel elhalmozott bíróság nem fog sürgető s magyarázó, oktató végzésekkel operálni, hanem élni fog jogával annál is inkább, mert a mások mulasztása miatt a bíróság egy tagja sem fogja magát fegyelmi eljárásnak kitenni.

Pedig az új eljárás szerint a teendők egy része és pedig a fontos, az eljárás kezdetére eső s vagyoni érdekeket is érintő teendők azokra vaunak bízva, akik az új eljárással s az abban terhükre rótt köteleességekkel nagyobb részét büntetésnek árán ismerkednek meg. Mert az annyira tulhalmozott s most a legtöbb esetben még az anyakönyvvezetéssel is megbízott jegyzőknek nincs annyi idejük, hogy a törvényt, a vonatkozó rendeletet áttanulmányozzák, a községi előjárások és a halottkém pedig nincs abban a kellemes helyzetben, hogy egy törvényt, vagy terjedelmes rendeletet átolvasson, vagy pláne értsen.

Nagyon hálás munka volna tehát ezek figyelmét felhívni különösen azon teendőkre, a melyeknek elmulasztása nemcsak büntetéssel, hanem vagyoni felelősséggel is jár. Ez sem az intézménynek, sem a feleknek, sem az az illető hivatalos közegeknek nem válnék kárára.

Igy, hogy röviden fölemlítsünk egyetmást, az új eljárás szerint a halottkémnek nemcsak az a

feladata, hogy konstatalja a halált s meggyőződjék arról, vajjon természetes halállal mult-e ki, hanem a halottkém jelentése kiindulási pontja a hagyatéki eljárásnak s éppen azért tartozik azt azonnal az előjáráságnak kézbesíteni, nem pedig otthagyni a halottas háznál s az ott levők tetszésétől függővé tenni, hogy mikor akarják a jelentést az előjárásághoz vinni.

S úgy a halottkémnek, miut a községi előjáráságnak nagyon érdekében lévő, hogy ez kézbesítési könyv mellett történjék, mert alkalom adtán csak így lesz megállapítható, hogy kit terhel mulasztás, a halottkém-et, vagy a községi előjáráságot.

De van a halottkémnek még egy nagyon fontos köteleessége és pedig az, hogy tartozik körültekinteni s kellő kimérettel kitudni, van-e kis-korú gyámolt, gondnokolt vagy távollévő érdekelve a hagyatéki körül s ha igen, akkor, ha a hagyatéknban oly dolgokat lát vagy sejt, a melynek könnyen lába kél, akkor köteles jelentését „sürgős”-nek jelesni, hogy azok érdeke, akik maguk azt megvédeni, érvényesíteni nem képesek, biztosítható, megvédhető legyen. A biztosításra vonatkozó rész-nél még rátérek, de már itt sem hagyhatom szó nélkül, hogy az eddigi tapasztalatok után nem lehet eléggé szívükre kötni az arra hivatottaknak, hogy különösen a törvény által cselekvőképességükben korlátozott személyek jogainak megvédésére minden lehetőt elkövessenek.

Dr. G. F.

TÁRCA.

Egy kis csalódás.

— Elbeszélés. —

A mult évben egy havi szünidőmet kissé megromgált egészségem helyreállítása czéljából Lohinán töltöttem. Én is meg akartam keresni azt a füvet, a melyről Mikszáth Kalmán oly szép kis regét írt.

Nehezen jutottam szálláshoz. Meg kellett elégednem egy szük utcában talált s nem épen szépen berendezett kicsi szobával, honnét egy vis-a-vis serényen emelkedő házacsakára nyílt kilátásom.

Mintau csak aludni szoktam szobámba menni s egész nap szabadban élvezni a szeptemberi szép időt, belemegyedtem helyzetembe, egy nagy sétával hozzáfogván programom megvalósításához.

Jártam sokat, nagyon sokat: mezőn, erdőn s ott, ahol csak szobbnak ígérkezett a vidék, — mindig tovább és tovább; majd lerajzoltam a táj egy részét, majd fonykép-felvételeket készítettem egy megörökítésre érdemes regényes vidékről.

Ete 9 órakor értem haza nagyon elfáradva és fulig-meddig éhesen, mert a zsebemben vitt elemózsiát nem elégítette ki szokott étvágyamat; de nyugodni mentem, hogy másnap ujult erővel folytassam sétáimat.

Reggel arra ebredtem, hogy az eső ózai szokás szerint tartósan apró cseppekben esett s már kis csermelyek is folydogáltak az utcában.

Vége volt sétámnak, szobafogságra itélttem; elment minden kedvem kimenni a kátyuforma iszappal ékeskedő utra.

Már félni kezdtem az unalomtól, midőn a vis-a-vis házacska egyik ablakánál csinos, fekete-haju, kogárszemű kis karosu leányt pillantottam meg, ki az abla-

kok tisztításával vesződött. Majd felült az ablakba, majd felállott s látni engedte sárga-kék — lévén Lohinán az nagy divat — harisnyával fedett apró lábacskaikat, melyek reggeli czipőbe voltak bújtatva.

Még nem volt észre, mert bátran végezte az ablakmosás kívánta testgyakorlatokat, mi némelyben nagyon érdekes látványt nyújtott nekem.

Közelebb mentem az ablakhoz s ekkor ő is észrevett; ablakomra szegezte tekintetét, hogy jól meglássa a kíváncsi szemeket, melyek az ő munkáját, vagy tán inkább őtet annyira bámulják.

Az ismeretség tehát megkezdődött, már mindegyikünk tudta, hogy vis-a-visjére egy egy pillantást kell vetni, ha ablakánál van, nehogy kémkedő szemekkel egyik a másikkal némelykor olyan dolgokat láthasson meg, mit egyedül szokunk cselekedni, pl. rizsaporosás nála, vagy a czipőtisztítás nálam. (Nem lévén a háznál elég alkalmas ember.)

Az eső már egy hét óta folyton esett s kacintgatásunk is így tartott. At-át nézegettünk, egymásra mosolyogtunk is, én ha valami sikerültebb képét készítettem, mulattatására ablakomba tettem ki.

Kiléstem azt is, hogy vis-a-vis napjában kétszer szokott öltözködni s ilyenkor a redőket leeresztette, elzárva titkait az argus szemek elől. Különösen jól állott neki bordóvörös, bőjjas ruhája fehér mellekötényével s szép fekete hajával körözött balvány arca kétszeres bájló sugárral mosolygott ablakom felé.

Az esős, borus napjaimat egészen kedvessé tette kis vis-a-vis mosolya és látezőlagos kacérsága; mert volt ám benne kacérság is. Ha feléje nyújtottam karjaimat, mintha ölelni vágnám őt, hamis mosolygással ugrott el az ablaktól, majd ismét megjelent, mintha várna még valamit.

Ablakom nem volt egészen tisztán tartva, kénytelenségből magam mostam meg több ízben s rendszeren

akkorra hagyva e műveletet, mikor Mics vis-a-vis is így cselekedett. Egész mulatság volt a szobafogság mellett életem és csak szerettem volna meg tudni, mit gondol ő rólam.

Háznépemnél tudakozódtam kiléto után, do csak annyit tudtam meg, hogy az ott lakóknak rokona és látogatáson van itt.

Nem nyílt alkalmam a találkozáásra, pedig vágytam egy kis kaland után, vakmerő lettem s egy napon felírtam papírra óhajtasomat: egy találkát kértem tőle s öszegőngyölve a papírt, be akartam hajtani hozzá a nyitott ablakon, de a papir-golyóbiással ügyetlenül az ablakramát találtam, melyről az visszapattanva a sárba hullott alá s menten elmerült.

Következő nap reggel Mics fekete vis-a-vis, kissé haragos arczezal ugyan, ismét megjelent a nyitott ablaknál s egy kis papírt tartva kezében, mutatta, hogy azt ki fogja dobni az ablakon.

Szívem ropesott örömeben, azt hive, hogy ő meg fog előzni a légyott-hívásban s futottam ki a bokáig érő sárba s az akkor már kidobott levélkét felkapva rohantam vissza szobámba. S mi volt a levélkében? A következő sorok:

„Tisztolt Uram! Hagyjon lel a botránycsinálásnal, mert ha nem, kénytelen leszek rokonaimat itt hagyni ön miatt s azonnal otutazni, hogy kiállhatatlan tréfáit kikerüljem.”

Imo eltűnt az álomkép, vége volt ábrándaimnak s vége a képzelt kalandnak. Nos, egyrészt nem is bántam, hogy így történt, ki tudja, milyen vége lett volna.

Lám ilyen a nő: mosolyog, kacézkodik, csábit s ha rögtön vakmerő lépésre nem határozza magát valaki, megunja magát s megbántódik.

De nem ez volt a baj. Megtudta, hogy már akadt párom.

Kalamus.

